

РЕШЕНИЕ

№ 20345

гр. София, 25.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4105** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., адрес: [населено място], [улица], КПМЗ Военна рампа на ДАБ при МС срещу Решение № УПВР – 21 / 19.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с целта на закона. Изразено е несъгласие с твърдението, че не е налице преследване. Твърди, че не е правилно оценено обстоятелството, че причините да напусна страната си на произход- П. са свързани с тежки заплахи за живота му в следствие на „родови вражди“ и „кръвно отмъщение“, както и вече осъществени спрямо двама членове на семейството му посегателства. Излага, че сериозността на заплахите показва реална и непосредствена опасност за живота му, ако се завърна в страната си на произход. Позовава се на практика на Съда на ЕС и ЕСПЧ, както и на актуалния доклад на Агенцията на ЕС за убежище (EUAA) (COI 2025-2026): - „Р.: Country F.“ (декември 2024/2025), според който пакистанската държава често е неспособна да защити гражданите си от паралелни правосъдни системи (джирги) и племенно насилие. Сочи, че административният орган неправилно се позовава на факта, че е върнат от У. и не е имал намерение да заяви нуждата от закрила в Република България. Акцентира върху това, че остава неизяснена фактическата обстановка. Моли оспореното решение да бъде отменено, а

преписката върната за ново разглеждане.

Ответната страна - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), редовно призован не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-680/09.03.2026г. на РПЦ – С., отдел ПМЗ –[жк]от К. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., [дата на раждане] етническа принадлежност - пенджабец, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен. Личните данни на молителя са установени въз основа на представена, национална лична карта № 3730170573047, издадена на 23.10.2019 г., валидна до 23.10.2029 г.

В хода на административното производство жалбоподателят е получил информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 44 – 46 от делото); подписал е декларация за съгласие за събиране на информация (л. 47 от делото); получил е информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 48 – 49 от делото); попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 53 от делото); получил е указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л. 54 - 60 от делото); попълнен е регистрационен лист (л. 63 от делото); приложена е справка относно П. (л. 16 –21 от делото).

На 09.03.2026 г. с молителя К. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени и обективирани в протокол (л. 26 – 36 от делото). Жалбоподателят К. Ш., заявява, че напуснал П. нелегално на 23 февруари 2026 г., заедно с негов приятел, с когото и в момента е в лагера. К. Ш. твърди, че не знае през кои държави са преминали, защото през по-голяма част от времето пътували с автомобил, като само веднъж слезли от него и вървяли малко пеша. Разказва, че на 1 март 2026 г. преминали българската граница, но не знае точно къде, защото било през нощта и било тъмно.

К. Ш. мотивира молбата, си за международна закрила с обстоятелството, че в неговото село семейството му имало вражда за подялба на земя с друг род, който искал да им я отнеме. Разказва, че имали сблъсъци с тях, при които били убити двама души от неговия род. Твърди, че той започнал да получава заплахи от хората от другия род, че ще го убият и затова взел решение да напусне страната. Посочва, че това е единствената причина, поради която напуснал своята родина. В хода на проведеното интервю, чуждият гражданин, заявява, че никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход. Според думите му той лично никога не е членувал в политическа партия или организация. Същият отрича да е имал проблеми във връзка с етническата си принадлежност или религията, която изповядва.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № УПВР – 21 / 19.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което молбата за предоставяне на международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на

преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Според административния орган мотив за напускането на държавата му по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила. К. Ш. е напуснал страната си, за да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основаните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Административният орган е стигнал до извода, че за К. Ш., не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в П., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

За жалбоподателя К. Ш. не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на СЕС от дата 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи от „тежки лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по – общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Според решаващия орган за чужденеца няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила, не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в П. трябва да е изключително. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 7 – мо дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 26.03.2026 г. Жалбата е подадена на дата 27.03.2026 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Производството за К. Ш., гражданин на П. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Решението е постановено в ускорено производство на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 от ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Според разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, „при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на

молбата, като явно неоснователна“. В случая изцяло са съобразени тези условия, предвид датата, на която е подадена молбата за закрила, датата на постановяване на оспорваното решение и основанията на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, на които се позовава интервюиращият орган и който са подкрепени от изложените в решението му мотиви. Така интервюиращият орган е действал в рамките на делегираната му от ЗУБ материална компетентност.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването (чл. 8, ал. 2, изр. първо от ЗУБ). В конкретния случай К. Ш. не е обосновал твърденията си за осъществено спрямо него преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Не се констатира, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си или религиозната си принадлежност както в страната по произход, така и в страните, през които е преминал или бил, поради което не може да се направи извод, че са налице основания за опасения от преследване. Същият не бил и политически ангажиран. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже твърденията за страх от отмъщение на личностна основа остават недоказани.

Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила.

Внимателният анализ на описания в протокола от интервюто разказ сочи на липса, на макар и косвени, неоспорими доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история.

Бежанецът е напуснал П. легално, което е своеобразен критерий, че официалните власти в тази държава нямат никакво намерение да преследват К. Ш..

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от

тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо К. Ш. като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не се установява, че той е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана на изтезанията“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ). По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ на анализ подлежи бежанската история с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Посочено е изрично в оспорения акт, че към момента не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната по произход, както и, че за търсецията закрила съществува реална възможност сигурно и законно да пътува в района на постоянното си местоживееене. Оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка (чл. 142, ал. 1 от АПК). Не е оборена и материалната доказателствена сила на справка от 17.02.2026 г., в която въпреки че са обсъдени нови факти по чл. 142, ал. 2 от АПК, те не променят изводите на органа, че конкретно за чужденеца като личност не е налице реална опасност по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в представената справка, която се изготвя от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. В случая не се установява наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“. При това са неприложими и разрешенията, дадени в решението по дело С-285/12 на СЕС. Не подлежат на анализ и разпоредбите на чл. 9, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ поради липсата на каквито и да е било доводи на лицето за извършването спрямо него на тежки посегателства.

Видно от приложената справка с вх. № МД-02-54 от 17.02.2026 г. Ислямска република П. се счита за сигурна страна на произход от правителствата на България и Гърция, съгласно Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерския съвет на Република България и Решение № 708368 от 25.11.2022 г. на гръцкото Министерство на външните работи, миграция и убежище. Към началото на 2026 г. П. се намира в сложен период на икономическо възстановяване съпътстван от сериозни предизвикателства пред сигурността. Политическият пейзаж продължава да бъде доминиран от напрежението между управляващата коалиция, предвождана от премиера Ш. Ш. и опозицията в лицето на партията „П. Т.-е-И.“. Икономиката показва признаци на макроикономическа стабилизация, но тя остава крехка и не се усеща осезаемо от населението. Правителството води агресивна кампания срещу онлайн критиката, наричайки я „дигитален тероризъм“.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила (хуманитарен статут) трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ да има предоставена международна закрила, нито с оглед разпределената доказателствена тежест се

сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Не се сочи наличието на предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, а именно – по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. „Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват“.

Към посоченото трябва да се добави, че съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или прикљочение или по семейни или други причини от личен характер, както в случая се установява, че това е направено от жалбоподателя К. Ш.. Последният е мигрант, а не бежанец.

В конкретния случай с твърденията си молителят цели получаването на международна закрила по лични причини, а не – поради наличието на някоя от предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Ш., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., адрес: [населено място], [улица], КПМЗ Военна рампа на ДАБ при МС срещу Решение № УПВР – 21 / 19.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.